

taller de nous creadors

Text > MARTA CAPELL REDONDO neix el 1973. Girona és la seva ciutat. Mare de tres nenes i arquitecta, gaudeix calculant com resoldre estructures de projectes ben diversos. La lectura l'acompanya des de petita. Gosar treballar amb les lletres era una assignatura pendent. És alumna de l'Aula d'escriptura de l'Escola Municipal d'Humanitats de l'Ajuntament de Girona.

Avui sopem de pizza

M'encanten les tardes que plou a l'hivern, perquè són l'excusa perfecta per posar-nos el pijama ben aviat i convertir la rutina diària en un moment extraordinari. I com ens proposaria aquell anunci, avui soparem de pizza.

La nostra natura insolent ens regala sempre els millors xàfecs a la sortida d'escola, i aleshores comença el ball de bastons. Els cotxes semblen multiplicar-se i s'aparquen apilonats. Els núvols són grisos i els fars dels cotxes il·luminen la dansa de les gotes. Intento encaixar el meu paraigua entre els altres i deixo que la riuada se m'emporti cap a dins.

Veig la Sila al fons del passadís, més enllà dels nens amb botes d'aigua i motxilles gegants. Surt de la classe, xerrant amb l'Alfons i en Francesc i amb la jaqueta a la mà. Porta el somriure posat.

Quan aconseguix arribar a mi, em fa un petó generós, d'aquells que congelaries per assaborir-lo més endavant. Ens passen pel costat l'Abril i la Sara, que, agafades de bracet i enriolades, ens miren. La Sila els aguanta la mirada, amb la barbata lleugerament aixecada i, amb una fermesa que em desmunta, em pregunta:

—Marxem?

Quan tanquem les portes del cotxe i comença a menjar-se l'entrepà en silenci, m'atreveixo a preguntar-li si és que ara l'Abril i la Sara són amigues. Em respon amb un sí concís i continua menjant.

La pluja anul·la les classes al Poni Club. Anirem cap a casa. L'Anna m'ha enviat un missatge de veu. L'escoltem plegades. Tenen molta feina amb el treball de català i em demana de quedar-se a dormir a casa la Martina. La Sila, amb un gest de súplica amb les dues mans i movent els llavis, em demana que digui que sí.

—D'acord, però explica-li tu al papa i que sàpiga on ets.

Així, m'estalvio de parlar-hi. Espero que no li sembli malament.

Quasi no té deures i mentre jo recullo la roba i m'entretingo a la cuina, inicia un dels seus rituals. Es posa música, tanca la porta i s'omple la banyera. La Sila domina l'art d'omplir-se la vida de moments màgics. Jo n'estic aprenent.

Assegudes sobre el meu llit, em demana que li planxi els cabells. Em relaxo mentre ho faig. Amb música fluixeta de fons, vaig agafant petits flocs de cabells castanys amb reflexos daurats d'estiu, i a poc a poc els deixo caure al costat que ja tinc fet. Arriben llavors les confidències. De sobte, quan menys t'ho esperes i no les has demanat. L'Abril està buscant una amiga i no la troba. Fa provatures des de principi de curs. I aquesta setmana li toca a la Sara. Ha comprat la Sara venent-li el que més li agrada. Faran un compte conjunt al TikTok i amb el seu mòbil de nena gran podran gravar vídeos musicals.

—No passa res, mama. La Sara, de vegades, necessita fer-se la important. Demà o demà passat, quan es cansi de ser el gosset de l'Abril manaire, tornarem a estar juntes —i porta el somriure posat.

Ara soc jo a la dutxa. Deixo caure l'aigua calenta per tot el meu cos, mentre em balancejo sota el doll d'aigua. Les nenes diuen que sempre ho faig. Inconscient, em moc d'una banda a l'altra i així l'aigua em va resseguint tota. Avui soparem de pizza.

La Sila em crida que el papa puja un moment a casa i el meu cos es tensa. No he tingut temps de reaccionar quan s'obre la porta. Entra ell i explota la bombolla on em trobava immersa. Un glop d'aire fred desentela un trosset del mirall. Entra ell i tota la seva personalitat darrere. Em recorre amb la seva mirada inquisidora i un somriure a la boca. Com sempre, ell controla la situació i jo no. No sé com posar-me perquè no em miri, perquè no m'explori amb els seus ulls. D'esquena em sento totalment exposada. Exposada al seu somriure confiat i segur. Em giro de costat i replego els braços contra el pit. Intento en va, que l'aigua calenta em cobreixi el que no vull que miri.

—No cal que t'amaguis, t'he vist molts cops. Agafo els papers. Ja els he vist sobre la taula. Suposo que ho has signat tot. L'Anna es queda a casa la Martina? No sé si treballen gaire aquestes dues, juntes. Ah, tens la Sila un altre cop amb el mòbil.

No aconseguixo respondre res gaire coherent. S'ha endut els papers i una abraçada distreta de la Sila, que és al sofà. Però ja és fora. Amb l'estómac encara encongit, em poso el pijama, em recullo els cabells en una cua alta i m'abrigo amb el jersei llarg de llana. Me la miro, i fugaç, em torna la mirada. Porta posat el somriure. Respiro profundament, intentant desfer el nus que m'oprimeix per dins, i li torno el somriure. Què coi! Avui sopem de pizza.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.

Il·lustració > **FINA MORERO JORDAN** és una artista plàstica formada a l'Escola Municipal d'Art de Girona, situada al Centre Cultural La Mercè. Ha exposat a diferents llocs de Catalunya i també a l'estranger. La seva obra es caracteritza per l'espontaneïtat i el treball amb diferents materials i textures.